

označena zvenčí jako »žaloba opoziční« a její konečná žádost se domáhá výroku, že se vyhovuje námitkám žalující strany, že nárok žalované okresní nemocenské pojišťovny z jejích platebních rozkazů není po právu. I z obsahu žaloby lze jasně seznati, že žalující firma upírá žalované nárok exekučně vymáhaný, tvrdíc, že jí není dlužna částky uvedené v platebních výměrech. V § 239 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n. jest ustanoveno, že rozhodovati o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění náleží politickým úřadům, takže k jednání o námitkách proti jsoucnosti nároku, který se opírá o platební výměry okresní nemocenské pojišťovny, není příslušný soud, nýbrž bylo by tyto námitky vznést u příslušného úřadu správního. Podle § 35 odstavec druhý ex. ř. nebyl by soud příslušným k jednání o těchto námitkách ani, kdyby se žalobní žádost opírala o skutečnosti, které nastaly po vzniku exekučního titulu. Dále se připomíná, že tu vůbec nejde o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř., neboť tato žaloba předpokládá, že vymáhaný nárok jest sice po právu, ale že nemůže dosud býti exekučně dobýván, poněvadž není ještě splatný nebo vykonatelný (§ 7 odstavec druhý ex. ř.), kdežto v projednávané žalobě se dovozuje, že exekučně vymáhaný nárok není po právu, protože žalující firma žalované okresní nemocenské pojišťovně žádné příspěvky nedluhuje.

Čís. 11024.

Předpis § 10 cí. patentu ze dne 8. dubna 1861, čís. 41 ř. zák., mluvě o světských úřadech, má na zřeteli jen úřady politické, nikoliv soudy.

Představenstvo spojených německých evangelických obcí v Praze není ani za platnosti vyhlášky ministerstva školství a národní osvěty ze dne 7. srpna 1924, čís. 209 sb. z. a n., oprávněno bezprostředně samo navrhnouti soudní exekuci k vydobytí nezaplacených příspěvků, nýbrž jest se mu za tím účelem obrátiti na příslušný úřad politický.

(Rozh. ze dne 22. září 1931, R I 549/31.)

Představenstvo spojených německých evangelických obcí augsburského a helvétského vyznání v Praze navrhlo povolení exekuce k vydobytí dlužných církevních příspěvků. Soud první stolicí exekuční návrh zamítl. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Soud rekursní jest toho názoru, že povolit exekuci k vydobytí vykonatelných příspěvků spojených evangelických německých obcí augsburského a helvétského vyznání jest příslušným soud. Podle § 1 čís. 13 ex. ř. uznány jsou exekučními tituly veškeré příkazy platební a výkazy nedoplatků o přímých daních a o poplatcích, jakož i o přirážkách zemských, okresních a obecních, vyhotovené a vykonatelné podle předpisů o tom platných. Za exekuční titul v tomto smyslu jest považovati platební příkazy spojených německých evangelických obcí augsburského a helvétského vyznání, neboť tyto spojené církevní obce jsou korporací

veřejnoprávní, důsledkem čehož jest přiznati jejím poplatkům povahu veřejných dávek, o nichž mluví článek III. uvoz. zák. k ex. ř. Podle tohoto článku zůstaly v platnosti dosavadní předpisy o dobývání daní a jinakých dávek k účelům veřejným a jiných povinností, které daním co do dobývání jsou zákonem postaveny na roveň. Z těchto předpisů žádný nezbraňuje vymáhání dlužných dávek na církevní účely vymáhající strany soudní exekucí. Již dvorský dekret ze dne 10. února 1832, čís. 2548 sb. z. s. ponechal politické správě při vymáhání veřejných dávek na vůli, zda chce použití exekuce politické, či soudní. Cís. pat. ze dne 8. dubna 1861, čís. 41 ř. zák. propůjčil v § 10 nálezům a opatřením evangelických obcí a církevních jejich úřadů, k vydobytí přírážek, jež byly uloženy k vydržování evangelických náboženských, vyučovacích a dobročinných ústavů, právo dovolávati se ochrany a pomoci světských úřadů. Shodně s tímto ustanovením stanoví také § 19 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 79 sb. z. a n. z roku 1923 a § 6 min. vyhlášky ze dne 7. srpna 1924, čís. 209 sb. z. a n., že vymáhající strana jako církevní obec jest oprávněna dovolávati se světských úřadů k vymáhání svých příspěvků uložených členům její církevní obce. Z cit. zákona a z řečené min. vyhlášky vyplývá, že příspěvky uložené členům spojených německých obcí evangelických augsburského a helvétského vyznání mají ráz veřejných dávek. Ježto není ani po vydání článku III. uvoz. zák. k ex. ř. předpisů, jež by vylučovaly vymáhání příspěvků vymáhající strany cestou soudní exekuce, jest rekursní soud toho přesvědčení, že vymáhající strana má právo k vymožení vykonatelných příspěvků zakročiti o exekuci soudní, a že proto soud jest povolán rozhodnouti o takové exekuční žádosti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest oprávněn. Především jest uvést, že se dvorní dekret ze dne 10. února 1838, čís. 2548 sb. z. s., citovaný soudem rekursním, týká vymáhání dlužných poplatků celních a daně potravní, takže se na tuto věc nehodí, a dále, že pod čís. 79 sb. z. a n. z r. 1923 nebyl vyhlášen zákon, nýbrž jen vyhláška ministerstva školství a národní osvěty ze dne 20. prosince 1922, která byla později nahrazena novou vyhláškou téhož ministerstva ze dne 7. srpna 1924, čís. 209 sb. z. a n. Podle § 6 této nové vyhlášky ministerstva školství a národní osvěty o novém církevním zřízení Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku má evangelická církevní obec právo i povinnost požadovati od svých příslušníků na vydržování svých církevních věcí, svých školských a dobročinných ústavů příspěvky podle pevného zdaňovacího plánu a dovolávati se k jich vymáhání podle potřeby přispění »světského úřadu«. Kterého světského úřadu může se evangelická církevní obec dovolávati k vymáhání příspěvků, není však ve vyhlášce čís. 209/1924 sb. z. a n. řečeno a platí v té příčině dosud předpis § 10 cís. patentu ze dne 8. dubna 1861, čís. 41 ř. zák., který podle čl. III.

uv. zák. k ex. ř. zůstal v platnosti a který upravuje postup stolic pro případ, že světské úřady odepřely evangelické církevní obci pomoc k vydobytí přírážek uložených k evangelickým církevním účelům. Podle tohoto předpisu přísluší evangelické církevní obci proti odepření pomoci světského úřadu právo stížnosti u vyššího politického úřadu prostřednictvím nadřízeného církevního úřadu. Není pochybnosti o tom, že u vyššího politického úřadu nebylo by lze si stěžovati na rozhodnutí soudu, z čehož důsledně plyne, že § 10 zmíněného cís. patentu, mluvě o světských úřadech, má na zřeteli jen úřady politické, nikoliv soudy. Správně tedy rozhodl soud první stolice ve shodě s rozhodnutím bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 12. listopadu 1899, čís. 13.394 (sb. min. sprav. čís. 113), že představenstvo spojených německých evangelických obcí v Praze není podle zákona oprávněno bezprostředně samo navrhopati soudní exekuci k vydobytí nezaplacených příspěvků, nýbrž že jest se mu za tím účelem obrátiti na příslušný úřad politický.

Čís. 11025.

Není-li dohody o tom, jak má býti jistota podle § 27 směn. zák. zřízena, má směnečný věřitel nárok jen na to, by dlužník složil hotově k soudu směnečnou sumu k zajištění směnečné pohledávky a lze na základě směnečných zajišťovacích příkazů povolití exekuci jen k vydobytí tohoto nároku, nikoliv však k zajištění směnečné pohledávky ve smyslu §§ 370, 371 a 374 ex. ř.

K taxativně vypočteným exekučním titulům v §§ 370 a 371 ex. ř. nepatří směnečný zajišťovací příkaz podle § 27 směn. zák.

(Rozh. ze dne 22. září 1931, R I 697/31.)

Na základě směnečných zajišťovacích příkazů navrhl věřitel proti dlužníku k zajištění směnečné pohledávky povolení exekuce knihovním záznamem zástavního práva na dlužníkově nemovitosti. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, ježto usnesením ze dne 11. května 1931 bylo o jmění dlužníka zahájeno vyrovnací řízení. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Názoru prvního soudu nelze přisvědčiti, ježto podle § 27 směn. zák. lze za akceptovanou směnečnou sumu požadovati a směnečnou žalobou vymáhati jistotu, požádal-li dlužník o vyrovnání. Ježto zahájení vyrovnacího řízení bylo předpokladem pro vydání směnečného zajišťovacího příkazu, nemůže býti zahájení vyrovnacího řízení překážkou pro exekuci, o niž tu jde. Nelze účinky směnečného zajišťovacího příkazu činiti illusorními s poukazem k zahájení vyrovnacího řízení, ježto zavedení vyrovnacího řízení bylo předpokladem pro vydání směnečného zajišťovacího příkazu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle § 27 sm. zák. může býti, byla-li směnka přijata zcela nebo částečně, požadována a směnečnou žalobou vymáhána jistota za akcep-